

Kitab Daniel - Nomer Dua Puluh Genep

Tujuh Masa Nebukadnesar: Hiji Anyaman Nubuat anu Muka Kedahna Paganisme, Papalisme, jeung Amérika Sarikat

Jeff Pippenger
2023-12-21

Lambang Nebukadnesar dina pasal opat téh matak héran. “Tujuh waktu”-na ngalambangkeun mangsa-mangsa nalika paganisme (anu sapopoé), jeung kapapaan (palanggaran anu ngababarkeun karuksakan), nginjak-injak Bait Suci jeung pasukan.

Tuluy kuring ngadéngé hiji nu suci keur nyarita, tuluy nu suci séjén nanya ka nu suci anu keur nyarita téa, “Sabaraha lila éta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran nu ngadatangeun kakosongan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Daniel 8:13.

Ngajugjugna “duanana tempat suci jeung pasukan,” sakumaha kacatet dina ayat katilu welas, ngawakilan “tujuh kali” anu mangrupa anu pamungkas tina dua amarah Allah; ari “tujuh kali” Nebukadnésar ngawakilan “tujuh kali” anu mangrupa anu kahiji tina amarah Allah, tapi duanana sacara profétis digambarkeun minangka garis anu sarua.

Jeung Kami bakal ngaguratkeun ka luhur Yerusalem tali ukuran Samaria, jeung unting-untingna kulawarga Ahab; sarta Kami bakal ngusap Yerusalem sakumaha hiji jelema ngusap piring, ngusapna, tuluy malikkeunana ka handap. 2 Raja-raja 21:13.

Daniel pasal dalapan, sareng ayat tilu welas, nuju nyarioskeun garis kadua tina pangamuk Allah, sakumaha ditimpakeun ka karajaan kidul Yuda, dimimitian dina taun 677 SM. “Tujuh kali” Nebukadnesar ngagambarkeun garis pangamuk Allah anu kahiji, sakumaha ditimpakeun ka karajaan kalér Israil, dimimitian dina taun 723 SM. “Tujuh kali” Nebukadnesar ngagambarkeun sarébu dua ratus genep puluh taun nalika kapisirisme nincak handap tempat suci sareng pasukan, dituturkeun ku sarébu dua ratus genep puluh taun nalika kapausan nincak handap tempat suci sareng pasukan.

Kapausan mah ngan saukur paganisme anu ditutupan ku pangakuan Kristen. Saolah-olah “paganisme anu dibaptis.” Taya nanaon dina Katolik anu ngawakilan Kristus atawa Kakristenan. Dunya geus diajar kanyataan éta dina sajarah Jaman Poék, tapi ti saprak 1798, dunya geus mopohokeunana. Kapapaan miboga hate anu sarua jeung paganisme. Agama jeung ritus-ritus éta agama téh sarua pisan. Hukuman “tujuh mangsa” ka Nebukadnesar ngawengku yén anjeunna dipaparin hate sato galak. Hate sato galak anu dipaparinkeun ka anjeunna téh nya éta hate anu ngawakilan agama paganisme, boh paganisme anu terus terang boh paganisme anu disamur dina wangun Katolik. Sadérék White netelakeun yén naga dina Wahyu dua welas téh nyaéta Iblis, tapi dina harti kadua éta téh Roma pagan.

“Ku kituna sanajan naga téh, utamana, ngagambarkeun Sétan, dina harti kadua, éta téh lambang Roma kapisir.” The Great Controversy, 439.

Sato anu digambarkeun ku Nebukadnesar salila “tujuh mangsa,” nyaéta sato milik naga salila sarébu dua ratus genep puluh poé, tuluy sato milik Katolikisme salila sarébu dua ratus genep puluh poé deui. Dina ahir poé-poé éta, Nebukadnesar jadi lambang Amérika Sarikat, anu ahirna nyaéta nabi palsu. Dina harti nubuat, Nebukadnesar ngawakilan naga, sato galak, jeung nabi palsu, nyaéta tilu kakawasaan anu ngawangun Babul rohani, sarta anu mingpin dunya ka Armagedon. Nebukadnesar ngawakilan Babul harfiah, sarta ku kituna anjeunna dipaké minangka lambang pikeun sakabéh tilu kakawasaan anu ngawangun Babul rohani dina poé-poé panungtungan.

Pikeun ngawanohkeun perlambang anu kakara diidentifikasi téh, penting heula netepkeun posisi Nebukadnesar dina taun 1798, nalika karajaanana dipulihkeun dina ahir “tujuh mangsa.” Urang baris netepkeun ieu patokan dina Daniel pasal opat, saméméh urang mimiti ngaléngkah ngaliwatan éta pasal ku cara anu leuwih sistematis.

Dina “mangsa ahir” taun 1798, kitab Daniel dibuka segelna, sarta kitab éta tuluy ngalaksanakeun maksudna, nya éta nembongkeun cahaya anu beuki nambahan, anu bakal nguji, ngamurnikeun, sarta ngahasilkeun dua golongan panyembah. Dibukana segel kitab Daniel nandaan mimiti prosés pangujian tilu léngkah anu dumasar kana bebeneran-bebeneran anu diwawarkeun dina mangsa éta.

Tuluy anjeunna ngandika, “Leumpanglah, Daniel, sabab kecap-kecap ieu geus ditutup jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dimurnikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi jalma-jalma jahat bakal terus ngalakonan kajahatan; jeung moal aya saurang ogé ti antara jalma-jalma jahat anu bakal ngarti; tapi jalma-jalma wijaksana bakal ngarti.” Daniel 12:9, 10.

Tujuan nubuat tina dibukana kitab anu diwangun ku kitab Daniel jeung kitab Wahyu, nyaéta pikeun nguji generasi anu hirup dina mangsa sajarah nalika kitab éta dibuka. Dina Daniel dua belas, aya tilu nubuat waktu anu diidentifikasi. Anu kahiji nyaéta sarébu dua ratus genep puluh taun nalika kakawasaan umat suci kudu dipencarkeun.

Tapi maneh, eh Daniel, singkepkeun eta kecap-kecap, jeung segelkeun eta kitab, nepi ka mangsa ahir: loba anu baris mudik-mandir, jeung pangaweruh baris nambahan. Tuluy kuring, Daniel, ningali, jeung, tingali, aya dua deui anu nangtung, hiji di sisi dieu sisi walungan, jeung nu hiji deui di sisi ditu sisi walungan. Jeung hiji nyarita ka lalaki anu make pakean linen, anu aya di luhur cai walungan, “Sabaraha lila nepi ka ahir ieu hal-hal anu matak pikaheraneun?” Jeung kuring ngadangu lalaki anu make pakean linen, anu aya di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhu jeung leungeun kenca-Na ka langit, sarta sumpah demi Mantenna anu hirup salalanggengna, yen ieu teh baris lumangsung salila hiji mangsa, dua mangsa, jeung satengah mangsa; jeung nalika anjeunna geus ngarampungkeun ngaburak-barik kakawasaan umat suci, sakabeh ieu perkara baris rengse. Daniel 12:4–7.

Dua mangsa nubuat séjén dina pasal dua welas téh nyaéta sarébu dua ratus salapan puluh poé jeung sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé.

Jeung kuring ngadangu, tapi teu ngartos; tuluy saur kuring, Ya Gusti abdi, kumaha ahirna sagala hal ieu? Jeung Mantenna ngadawuh, Geura indit, Daniel, sabab ieu kecap-kecap geus ditutup jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dimurnikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi anu jahat bakal terus ngalakonan kajahatan; jeung moal aya sahiji ogé ti antara

anu jahat anu bakal ngartos; tapi anu wijaksana bakal ngartos. Jeung ti waktu kurban sapopoé dicabut, sarta kakirikan anu ngajadikeun tumpur ditegakkan, bakal aya sarebu dua ratus salapan puluh poé. Bagja jalma anu ngadagoan, sarta nepi ka sarebu tilu ratus tilu puluh lima poé. Daniel 12:8–12.

Dina ayat-ayat éta, “waktu panungtungan” disebut dua kali sarta ditetepkeun minangka titik nalika kecap-kecap Daniel bakal dibuka segelna. Kecap-kecap anu jadi jejer tina dibuka segelna dina “waktu panungtungan” téh nya éta tilu mangsa nubuat: sarébu dua ratus genep puluh (sawaktu, dua waktu, jeung satengah waktu), sarébu dua ratus salapan puluh, jeung sarébu tilu ratus tilu puluh lima. Dua tina tilu mangsa éta ditetepkeun minangka “poé.” Dua tina tilu éta réngsé dina taun 1798, sarta anu katilu réngsé pisan dina ahir taun 1843. Éta téh pisan dina ahir taun 1843, sabab ayat éta nyebut, “bagja anjeunna anu ngadagoan, sarta nepi ka...”

Kecap “cometh” hartina nyampeurkeun. Ku kituna bagja jalma anu ngadagoan, sarta ogé nyampeurkeun poé kahiji taun 1844. Waktu ngareureuhkeun dina pasemon sapuluh parawan dimimitian dina kuciwa anu kahiji dina sajarah kaum Millerite, sarta kuciwa éta sumping dina poé pangpandeurina pisan taun 1843, jeung poé pangpandeurina pisan taun 1843 nyampeurkeun poé kahiji pisan taun 1844. Berkah tina ngadagoan dimimitian nalika waktu ngareureuhkeun dimimitian dina kuciwa anu kahiji.

Aya kénéh loba pisan hal anu kudu dibahas dina ayat-ayat ieu, tapi poko anu keur urang tinimbangan di dieu nyaéta peran nubuat Daniel. Tujuan kitab Daniel, anu ku Daniel diwakilan dina petikan ieu, nyaéta pikeun ngahasilkeun hiji prosés panggujian tilu léngkah nalika kitab éta dibuka segelna. Ka Daniel diparéntahkeun supaya neruskeun jalanna nepi ka waktu ahir, nalika kitab éta kudu dibuka segelna. Kacindekan ieu pasal nekenkeun naon anu bakal kajadian nalika waktu ahir éta sumping.

Tapi engkau, muru ka jalan maneh nepi ka ahirna; sabab engkau bakal reureuh, sarta bakal nangtung dina bagian warisan maneh dina ahir poé-poé. Daniel 12:13.

Kitab Daniél téh kudu nangtung dina bagianna sorangan dina ahir poé-poé nubuat Daniél.

“Lamun Allah maparin hiji pagawéan husus ka saurang manusa, manéhna kudu nangtung dina bagéan jeung tempatna sakumaha Daniel, siap ngawalon panggero Allah, siap ngalaksanakeun maksud-Na.” Manuscript Releases, jilid 6, 108.

Dina waktu ahir dina taun 1798, Daniel nangtung dina bagianna, anu dina ayat ka tilu welas diungkabkeun minangka “dina ahir poé-poé.” Ahir pangasingan Nebukadnesar salila “tujuh mangsa” nandakeun taun 1798, sabab éta réngsé “dina ahir poé-poé.”

Jeung dina ahir poe-poe éta, sim kuring Nebukadnesar ngangkat panon ka langit, sarta pangarti sim kuring mulang deui ka sim kuring; tuluy sim kuring muji ka Nu Maha Luhur, sarta ngagunkeun jeung ngahormat ka Mantenna anu hirup salalanggengna, anu kakawasaan-Na téh kakawasaan anu langgeng, sarta karajaan-Na turun-tumurun ti angkatan ka angkatan. Jeung sakabéh pangeusi bumi dianggap euweuh nanaon; sarta Mantenna ngalakonan nurutkeun pangersa-Na di antara balatentara langit jeung di antara pangeusi bumi; sarta taya saurang ogé

anu bisa nahan panangan-Na, atawa nyarita ka Anjeunna, “Naon anu ku Anjeun dipigawe?” Dina waktu éta kénéh akal budi sim kuring mulang deui ka sim kuring; sarta pikeun kamulyaan karajaan sim kuring, kahormatan jeung kacahayaan sim kuring mulang deui ka sim kuring; sarta para panaséhat jeung para gegecé sim kuring néangan sim kuring; sarta sim kuring diteguhkeun dina karajaan sim kuring, jeung kaagungan anu pohara luhung ditambahkeun ka sim kuring. Ayeuna sim kuring Nebukadnesar muji, ngagungkeun, jeung ngahormat ka Raja sawarga, anu sagala padamelan-Na téh kabeneran, sarta jalan-jalan-Na téh kaadilan; jeung ka jalma-jalma anu hirup dina kasombongan Mantenna kawasa pikeun ngahinakeun maranéhna. Daniel 4:34–37.

Ungkara “ahir poé-poé” ngawakilan mangsa ahir dina taun 1798. Dina waktu éta, Nebukadnésar geus diteguhkeun dina karajaanna, anu geus lain deui sajarah ngeunaan sato-sato tina paganisme jeung papalisme. Dina titik éta, Nebukadnésar ngawakilan saurang manusa anu tos sapinuhna ditobatkeun, sarta ku kituna ngawakilan sato bumi dina nubuat Alkitab anu mimiti maréntah dina taun 1798, sarta éta dimimitian minangka anak domba, sanajan geus ditakdirkeun yén ahirna bakal nyarita saperti naga. Anjeunna ngawakilan sato bumi anu bakal maréntah salila tujuh puluh taun simbolis dina ngeusian Yesaya dua puluh tilu, sakumaha karajaan literalna maréntah salila tujuh puluh taun literal. Simbolisme éta “kacida pageuhna.”

Nebukadnesar ngawakilan hiji panyangkar profétik antara tilu kakawasaan anu diwakilan dina Wahyu pasal dua welas jeung tilu welas. Di dinya maranéhna diidentifikasi minangka naga, sato galak ti laut, jeung sato galak ti bumi. Dina Wahyu genep welas maranéhna diidentifikasi minangka tilu kakawasaan anu mingpin dunya ka Armagedon. “Tujuh mangsa” Nebukadnesar ngahijikeun éta tilu sato galak téh, sabab Babul sacara harfiah ngagambarkeun Babul rohaniah, jeung garis nubuat anu sarua anu aya dina kitab Daniel diteruskeun dina kitab Wahyu, sabab éta dua kitab silihsampurnakeun.

Nebukadnesar ngalambangkeun taun 1798 minangka hiji patalina profétis antara naga, sato galak, jeung nabi palsu. Taun 1798 éta mangrupa “waktu ahir” pikeun amanat malaikat kahiji jeung sajarah Millerit. William Miller dipingpin pikeun nempatkeun sakabéh susunan profétisna dumasar kana pangakuanana kana naga paganisme jeung sato galak Katolikisme, tapi anjeunna henteu ningali Amérika Sarikat minangka sato galak tina bumi jeung nabi palsu. Anjeunna tiasa ningali sajarah saméméh “waktu ahir” dina taun 1798, tapi mangsa nu bakal datang tetep masih mangsa nu bakal datang. Dina “waktu ahir” taun 1989, kakawasaan nu tilu éta kakara bakal dipikawanoh.

Kabukana pangaweruh nubuat ngeunaan naga jeung sato galak dina taun 1798 digambarkeun ku Walungan Ulai dina pasal tujuh, dalapan, jeung salapan. Kabukana pangaweruh nubuat ngeunaan naga, sato galak, jeung nabi palsu dina taun 1989 digambarkeun ku Walungan Hiddekel dina pasal sapuluh, sabelas, jeung dua belas. Nebukadnesar ngawakilan gerakan malaikat kahiji anu sumping dina taun 1798, sarta anjeunna mangrupa perlambang Belsyasar anu ngawakilan gerakan malaikat katilu anu sumping dina taun 1989. Ku sabab éta, impian kadua Nebukadnesar dina pasal opat ngawakilan amanat malaikat kahiji.

“Pitu mangsa” Nebukadnesar réngsé dina “wanci ahir” taun 1798, ku datangna amanat pangéling ngeunaan pangadilan anu bakal datang. Dina “ahir poé-poé éta,” manéhna geus jadi jalma anu

tobat, ku kituna ngagambarkeun tanduk Républikan tina sato galak bumi, nalika éta masih siga anak domba. Dina waktu anu sarua, manéhna ogé ngagambarkeun tanduk Protestan Filadelfia tina sato galak bumi.

Salaku raja kahiji Babul, anjeunna mangrupa tipé Belshazzar, raja panungtung Babul. Panghukumanana ditipikeun ku panghukuman Nimrod, sarta saterusna jadi tipé panghukuman Belshazzar. Panghukumanana ngalambangkeun dibukana pangadilan panalungtikan dina 22 Oktober 1844.

Nebukadnesar, raja, ka sakumna bangsa, nagara, jeung basa, anu maratuh di sakuliah bumi; mugi katengtrem dilimpahkeun ka aranjeun. Kaula nganggep hadé pikeun nganyatakeun tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban anu parantos dipidamel ku Allah Nu Maha Luhur ka kaula. Betapa agungna tanda-tanda-Na! jeung betapa kawasana kaajaiban-kaajaiban-Na! Karajaan-Na teh karajaan anu langgeng, jeung kakawasaan-Na teh turun-tumurun ti hiji turunan ka turunan saterusna. Kaula, Nebukadnesar, keur cicing tengtrem di jero bumi kaula, jeung mekar di jero karaton kaula: kaula ningali hiji impian anu ngajadikeun kaula sieun, jeung pikiran-pikiran dina pangkuleman kaula sarta tetenjoan dina sirah kaula ngaganggu kaula. Daniel 4:1–5.

Mimpi éta ngajadikeun Nebukadnesar sieun, sarta perlambang dina éta impian ngagambarkeun Injil langgeng ti malaikat kahiji, anu maréntahkeun manusa supaya “sieun ka Allah.”

Saterusna kuring nempo malaikat anu séjén ngapung di tengah langit, mawa Injil anu langgeng pikeun diwararkeun ka maranéhna anu maratuh di bumi, ka unggal bangsa, kaom, basa, jeung umat, bari nyarios ku sora tarik, “Sieun ka Allah, sarta pasrahkeun kamulyaan ka Mantenna; sabab geus sumping waktuna pangadilan-Na; jeung sembah ka Mantenna anu ngadamel langit, bumi, laut, jeung cinyusu-cinyusu cai.” Wahyu 14:6, 7.

Injil anu langgeng téh hiji béja tilu léngkah; léngkah kahiji, sakumaha dilambangkeun ku malaikat kahiji, nyaéta sieun ka Allah; léngkah kadua nyaéta méré kamulyaan ka Mantenna; jeung léngkah katilu dilambangkeun ku jam pangadilan-Na. “Kamulyan” ngagambarkeun karakter, sarta “hayu urang turun” anu kadua dina carita panolakan Nimrod téh nyaéta waktu karakter kota jeung munara éta dipariksa. Éta téh hiji pangadilan panalungtikan. Gabungan garéja jeung nagara nyaéta gambar sato galak, sarta léngkah kadua Nimrod nyaéta dina némbongkeun gambar sato galak éta, tapi léngkah kadua tina injil anu langgeng ngahasilkeun hiji pangagungan kana karakter Allah, lain kana karakter Nimrod.

Kasieun Nebukadnesar téh minangka lambang tina ujian kahiji, sakumaha ogé pilihan Daniel pikeun henteu ngadahar kadaharan Babul, sabab Daniel sieun ka Allah. Malaikat kahiji sumping dina sajarah dina taun 1798, sarta sanggeus éta dipaparin kakawasaan dina 11 Agustus 1840. Impian Nebukadnesar netepkeun datangna pesen kahiji dina waktu ahir dina taun 1798.

Kami ningali hiji impian anu nyieun kuring sieun, sarta pikiran-pikiran dina ranjang kuring jeung titingalian dina sirah kuring ngaganggu ka kuring. Ku sabab éta, kuring ngaluarkeun parentah supaya sakumna jalma wijaksana di Babul dihadirkeun ka hareupeun kuring, sangkan maranéhna méré nyaho ka kuring kana tafsir impian éta. Tuluy datang para ahli sihir, para ahli

perbintangan, urang Kasdim, jeung para juru tenung; sarta kuring nyaritakeun impian éta di hareupeun maranéhna; nanging maranéhna henteu méré nyaho ka kuring kana tafsirna. Tapi tungtungna Daniel sumping ka hareupeun kuring, anu ngaranna Beltesyazar, nurutkeun kana ngaran allah kuring, jeung dina dirina aya roh para allah anu suci; sarta di hareupeun anjeunna kuring nyaritakeun impian éta, bari nyebut, He Beltesyazar, kapala para ahli sihir, ku sabab kuring nyaho yén roh para allah anu suci aya dina maneh, jeung euweuh rusiah anu matak nyusahkeun ka maneh, bejakeun ka kuring titingalian-titingalian tina impian kuring anu ku kuring geus katempo, jeung tafsirna. Daniel 4:5–9.

Datangna amanat nu kahiji dina mangsa ahir taun 1798, anu dilambangkeun ku kasiyeun Nebukadnézar, nandaan titik nalika kitab Daniel kudu dibuka segelna.

Tapi maneh, eh Daniel, pengkuhkeun eta kecap-kecap, sarta segelkeun eta kitab, nepi ka mangsa ahir: loba anu baris bulak-balik, jeung pangaweruh baris nambahan. ... Jeung manéhna ngandika, Pek angkat, Daniel: sabab eta kecap-kecap geus dipungkas jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu baris disucikeun, dijadikeun bodas, sarta diuji; tapi anu jahat bakal migawe kajahatan: jeung moal aya sahiji ogé ti antara anu jahat anu bakal ngarti; tapi anu wijaksana bakal ngarti. Daniel 12:4, 9, 10.

Nalika kitab Daniel dibuka segelna dina “waktu ahir”, jalma-jalma dipanggero supaya datang jeung nalungtik kana nambahanana pangaweruh, sarta panggero éta ahirna ngahasilkeun dua golongan anu nyembah. Hiji golongan henteu bisa ngarti, sedengkeun golongan séjén bisa ngarti. Jalma-jalma wijaksana ti Babul, anu digambarkeun minangka “tukang sihir, tukang nujum, urang Kasdim, jeung tukang ramal” teu bisa ngarti, tapi Daniel ngarti. “Jalma-jalma wijaksana” ti Babul teu bisa ngarti, ku kituna maranéhna ngagambarkeun jalma-jalma jahat. Daniel ngagambarkeun jalma-jalma wijaksana.

Urang baris neruskeun kana Daniel pasal opat dina tulisan salajengna.

“Jalma-jalma anu henteu satia kana pagawean Allah téh kakurangan dina asas; pameunteuanna lain tina watak anu bakal nungtun maranéhna pikeun milih nu bener dina sagala kaayaan. Para hamba Allah kudu ngarasa salawasna yén maranéhna aya dina panon dunungan maranéhna. Anjeunna anu nyaksian pésta pitenah Belshazzar téh hadir di sakabéh lembaga urang, di rohangan pembukuan padagang, di bengkel pribadi; jeung leungeun anu taya getihna téh sarua pasti keur nyatet kalalaworaan anjeun sakumaha éta nyatet hukuman pikasieuneun ka raja nu ngahujat. Panghukuman Belshazzar ditulis ku kecap-kecap seuneu, ‘Thou art weighed in the balances, and art found wanting’; sarta lamun anjeun gagal ngalaksanakeun kawajiban anu dipasrahkeun ku Allah ka anjeun, panghukuman anjeun bakal sarua.” Messages to Young People, 229.